

La cotorra de Burjassot

Amb l'eufòria zapatista de l'acclamació ¡Viva el saine-te!. Amadeu Fabregat, ha deixat veure la seua sin-taxi entre les pàgines d'espectacles del diari *Levante*. L'objecte era l'apologia del gènere —del *chènere de brocha gorda*, que en deia don Paco Barchino—, a propòsit de la representació d'uns sainets promoguts pels seus *amiatxos*, per als quals havia fabricat una breu presentació del programa.

Deixant de costat si correspon o no a un càrrec públic fer publicitat d'iniciatives comercials privades, la proclama reclama exegesi. Una, perquè qui la fórmula es deu a un sou comunal, i probablement descomunal. I dues, perquè el sermó del director general socialista condensa i supera, en fons, forma i intenció, els *bandos* programàtics de Vicente —¡Che, sí!— González Lizondo (qui segurament li deu pagar al comptat aquesta classe de favor logístic), cosa que no beneficia gens el partit de tradicions progressives que sustenta Fabregat.

Que un càrrec públic faça de la seua ignorància un argument polític, és tema que hauria de posar els pèls erectes. Perquè deixar anar amb impunitat que el saine-te ha estat abolit a consciència en el territori, és d'una incontinença sense precedents. Per un costat, el saine-te va morir per esgotament, com morirà probablement el lector si no deixa d'ocupar-me de les

ocurrències del director general; i de l'altra, el gènere no ha deixat de preocupar els sectors més *elitistes* del nostre cens. De Joan Fuster a Lluís Aracil, sense oblidar Ricard Blasco o els germans Josep Lluís i Rodolf Sirera. El saine-te, gràcies als esforços dels enumerats, ha pogut ser llegit o vist durant els anys d'esgotament. Qualsevol estudiant de BUP li ho corroborarà.

Si Fabregat pretenia presentar-se com a salvador del *chènere*, toca la flauta; si d'alguna cosa anem sobrats, és de redemptors. I si és que Fabregat ha hagut d'eixir en pla Manuel Luque, director general, a vendre la sèrie de sainets que ens depara la TVV per als pròxims mesos, ho haurem d'interpretar com un entreacte més. Ara: una cosa cosa em té desconcertat. Que Fabregat diga que el "gènere nunca debió de abandonar los mejores coliseos de la Comunidad", quan en el centre de Burjassot, *coliseum maximus*, és omnipresent des del primer dia.

Miquel Alberola

L'embargament funcionava

Circula un informe, publicat per diversos periòdics i revistes de les Amèriques sobre les conseqüències de l'embargament a l'Iraq que fa posar la pell de gallina. Resulta, ara, que l'embargament contra l'Iraq sí que estava funcionant. Lentament, tal i com ho fan els embargaments, però funcionava.

Segons, l'informe aquest (que no he aconseguit averiguar d'on ix), resulta que l'Iraq estava ja a punt de quedar-se sense reserves de moneda estrangera. I que cinc mesos d'embargament han costat la meitat del producte nacional brut normal del país. S'hi havia racionat el sucre, el pa i altres béns de consum. Amb una dada claríssima al respecte: abans els iraquians menjaven 3.100 calories de mitjana, mentre que després de cinc mesos de sancions aquesta xifra s'ha reduït fins a 1.800 calories. Encara més: la producció de la indústria lleugera i de transformació iraquiana havia caigut dramàticament fins un 10 per cent de l'habitual, hi havia gravíssims problemes de recanvis d'automòbils i camions i fins i tot s'havien de prendre mesures per estalviar petroli. Una última constatació d'aquest informe (del qual recull un resum, per exemple, la poc sospitosa *Time*): la potència militar de l'Iraq declinaria claríssimament, per problemes logístics, en un període de mig any.

Amb aquestes dades a les mans crec que és molt convenient preguntar-se sobre el perquè de la guerra. Alguna volta ja he dit que el que em sembla més perillós d'aquesta guerra és que la política haja estat bandejada tan ràpidament. La via de l'embargament contra l'Iraq hauria portat aquest país a un carreró sense eixida en ¿sis? ¿deu? mesos.

Ningú pot dir què hauria passat aleshores. Potser Saddam Hussein hauria provocat una guerra inevitable. És possible. Però hauríem esgotat les possibilitats de la política i no hauríem creat aquesta sensació amarga que el nou ordre internacional és tan vell que s'aplica a través dels mecanismes de sempre: la força armada (per molt justa que aquesta siga) i la manipulació de la realitat.

I això darrer ho dic perquè crec que cal recordar, a la vista d'aquests papers, que, en el moment de fixar solemnement el 15 de gener com a data d'inici de la guerra, se'ns va dir que calia anar a tirs perquè les sancions no servien de res. Algú, a banda del lladre de Bagdad, devia tenir moltes ganes de tirar bombes.

Vicent Partal